

„És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal...” (János 1,14)

ŐRÁLLÓK

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség lapja • 2024 • X. Évfolyam • 4. szám • Ára: 2,50 lej

Biztos, hogy kell a KARÁCSONY?!

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!” Ézs. 9,6

Kánya Zsolt Attila

a Kémeri Református Egyházközség lelkipásztora

Kedves keresztyén testvéreim! Szeretettel köszöntelek benneteket néhány héttel a karácsony, újév előtt. Mindenki készül az ünnepre, vagy így-vagy úgy, és hisszük, hogy mindenkinek jelent valamit. De mi is ez a VALAMI? Nem kételkedem senki lelki készülődésébe, de biztos, hogy mindenki **karácsonyt** és benne a **Krisztust** várja? Tudom, hogy a mai modern ember ünneplése *másabb*, de kihagyható belőle az esencia?

Az ószövetségi prófécia nagyon tisztán és világosan elmondja, hogy ki és miképpen érkezik a megváltásra szoruló világba. Gyermekként, fiúgyermekként érzékelik, és a hozott tulajdonságok is jelzik hatalmát és erejét. Nekünk nemcsak elképzelni kell mindezeket - ahogy a választott népnek kellett - hanem az újszövetségben élökként szembesülhettünk a Megváltó érkezésével. Ezeket az evidenciákat azért ismétlem és írom le minél érthetőbb üzenetként, mert a karácsonyi ünnepkörre annyi minden rakódott külsőségeiben, hogy a valódit talán már nem is látjuk.

Mondok (írok) rögtön is egy példát: bizonyára megtörtént Önökkel nem is egyszer, hogy kinéztünk valamit egy internetes oldalon. Tetszett, még a mások véleményét is megkérdeztük, azután megnyomtuk a **RENDELÉS** gombot, és alig vártuk, hogy hazaszállítsák és kézhez kapjuk. A megdöbbenés csak ezután következett: a csomag kinyitása után szembesültünk a szomorú valósággal, hogy mi nem is ezt rendeltük. Nem is úgy néz ki, mint amit a reklámban láttunk, sem méreteiben, sem minőségében nem azonos azzal, amit mi rendelni szerettünk volna.

A becsapott ember döbbenete ez, ahol nem azt kapta amire várt.

Azt hiszem ilyen a mi sokunk karácsonya is. Elképzeljük, hogy mit fogunk sütni, vagy főzni, milyen ajándékkal fogjuk meglepni szeretteinket, s közben mire *odaérünk* az ünnep kapujába, rádöbbenünk arra, hogy nem azt kaptuk/adtuk amire vágytunk, valahogy **nincs igazi hangulat**, nem azokat a reakciókat kaptuk, amit elvártunk. Miért is?

Isten népe évezredekken keresztül várta a Messiás érkezését, és mikor Isten jónak látta ezt az Üdvözítőt elküldeni a világba, akkor egynéhány személyen és családon kívül kissé meglepetten, vagy csalódottan néztek Jézus Krisztusra. Az emberi elvárások, képzelgések „képkockái” valami sokkal nagyobb és színesebb VALAMIRE vágytak. Emberi vágyainkon keresztül így öltöztettük fel ünnepvárásunkat a sok száz és ezer esztendő alatt olyan sok kacattal, villogó fénycsodával és még sok olyan értéktelen póteszközzel, amelyek nem Isten csodájáról szólnak. Mert sokszor a világnak az Isten szerinti nem elég!

Vallom és hirdetem, hogy az ünnepet nem lehet **LÉNYEG** nélkül megélni. Ahogy család nem létezik férfi és nő nélkül, ahogy az ölelés nem igazi szeretet nélkül, úgy karácsony sem lehet **KRISZTUS** nélkül. Lehet Őt mellőzni, de nélküle nem lesz az ünnep igazi, mert Ő az *esencia*.

Ha egy kicsit visszatekintünk a kijelölt ígére, akkor nem szabad figyelmen kívül hagynunk az ige mondanivalójának a folytatását sem. Nemcsak az elküldött személyről ír, hanem azokról a meghatározó **tulajdonságokról** is, amelyek az isteni erő földreszállásáról adnak információkat: *csodálatos, tanácsos, erős, örökkévaló... stb.* Lehetne ezeknek a fogalmaknak a héber szöszedet szerinti magyarázatát is taglalni, amelyek még több értelmet és jelentést adnak egy-egy szónak, de így magunk előtt elolvasva a magyarra fordított verziót, kérdezem: elgondolkodtunk-e már azon, hogy bennünket ez hogyan emel fel egy magasabb hitbeli szintre?

Folytatás a következő oldalon

Isten nemcsak egy angyalt küld egy kis időre, hanem egyetlen Fiát, minden isteni tulajdonsággal felruházva, hogy ezeket felhasználva megmentse, megváltsa az életünket. Mai szóhasználattal élve egy **szuperhős** született közénk, akit elfogadni és méltóképpen ünnepelni kell.

Ehez képest szomorúan hallok, hogy olyan könnyelműen leminősítjük a karácsony ünnepét, hiszen sok esetben ezt mondogatjuk: *ha nem lesz fehér a karácsony, akkor az nem az igazi. Ha nem lesz bejgli az ünnepi asztalon... ha nem lesz..., de beszélünk-e arról, hogy ha nem lesz Krisztus a*

karácsonyba, akkor az nem lesz igazi?

Könnyen felejtjük ki ezt a nevet, könnyen mellőzhetjük Őt, pedig hit és történetbeli szempontból sem tagadható, hogy karácsony az Jézus Krisztus születésének ideje és ünnepe.

Nem csupán „prédikálni” akartam, csak egy kicsit emelni szerettem volna ennek az ünnepnek az igazi jelentőségét, s akár megvédeni is azt, azzal, hogy a lényegről beszélünk. Igen **meg kell védeni** ezt az ünnepet, hiszen az elmúlt esztendőkről is szóltak már, hogy politikai és ideológiai elvek miatt a *karácsony* szavát

akár ki is lehetne törölni a köznyelvből, bizonyos szubjektív és geopolitikai okokra hivatkozva.

BIZTOSAN KELL A KARÁCSONY, ahol a megszületett Megváltó új életet hozhat/hoz a benne hívők számára, és ezt már nem kérdőjellel, hanem felkiáltójellel jelelném!

Áldott karácsonyt és boldog Újzesztendőt kívánok keresztyén közösségeink minden egyes tagjának. Isten segítsen és vezessen bennünket ezután is, békességben és szeretetben!

Élet és halál. Őszi Presbiteri Konferencia a Szilágysomlyói egyházmegyében

Gyönyörű napfényes őszi napon, szeptember 7. –én, a hónap első szombatján került sor ebben az évben is a Szilágysomlyói Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének XVIII. Őszi Konferenciájára. A konferencia helyszíne idén is a festői szépségű Súlyomkővári Ifjúsági Központ volt, ahol 17 egyházközség lelkipásztorai és presbiteri voltak jelen.

Az alkalom áhitattal kezdődött, amelyen Ft. **Bogdán Szabolcs – János**, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke szolgált. Református énekeskönyvünk 154. énekének eléneklése után az alapige, a Máté 19,27-30 alapján **Mi motiválja a szolgálatomat?** címmel szólt az igehirdetés. A püspök úr további kérdésekkel indította a jelenlevőket az elmélkedésre: „*Miért követem Jézust? Miért vagyok főgondnok, gondnok, presbiter? Miért vagyok lelkész, esperes, püspök?*”, Az ember szeret haszonlelkűen gondolkozni. Gyakori kérdéseink, ha valamilyen feladattal biznak meg, hogy „*Mi lesz a jutalmam? Mit kapok cserébe a szolgálato-*

mért Megéri veled foglalkozni?” Elképzelhető, hogy a „*Megéri-e Krisztust követni?*” kérdés is megfordul sokak fejében. A felolvasott igében maga Péter is felteszi a kérdést Jézusnak: „*Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz a jutalmunk?*” (Máté 19,27) Valószínű, Péter azt szeretné hallani, hogy a legjobb irányba halad az élete, hogy nem hiábavaló a hite, hogy a győztesek között van, és valószínű, hogy mi is ezt szeretnénk hallani. Jézus nem dorgálja meg Pétert a kérdése miatt, nem küldi el magától, hanem megérti, mert ismeri az emberi természetet. Ismeri a Sátán folyamatos munkáját, aki kétségeket akar tá-

masztani bennünk, el akar bizonytalanítani minket a Jézus követésében. Jézus válasza nem megrovó, nem elutasító, nem rendreutasító: „*Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követték engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel tizenkét törzse felett. És mindenki, aki elhagyta házat vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevéért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első.*” (Máté 19,28-30)

Az igehirdetésre a *Kövesd a Jézust* című, énekeskönyvünk 468. énekének eléneklésével válaszoltak az egybegyűltek, majd imádsággal zárult az áhítat.

Ezt követően a *Presbiteri Szövetség egyházügyi elnöke, Kocsis-Feri Sándor* megköszönte a jelenlevők nevében is a püspök úr szolgálatát, majd köszöntötte a résztvevőket.

A köszöntések rendjén *Sándor András*, egyházmegyénk esperese is köszöntötte a konferencia résztvevőit a 139. Zsoltár 23. és 24. verseivel.

Végül, de nem utolsó sorban *Tóth András*, a *Királyhágómelléki Egyházkerület Presbiteri Szövetségének* elnöke is köszöntötte az egybegyűlteket a János 1,14 versével.

Az idei Őszi Konferencia meghívott előadója *Visky István*, *Nagyvárad – Velencei Református Egyházközség* lelkipásztora volt. Az előadás címe, *Élet és halál – Van-e élet a halál előtt?* Bár nagyon izgalmas, de nem egy könnyű téma, mégis az előadó mindannyiunk számára érthető fogalmakkal, képi szóhasználatokkal szemléltetve, némi humorral fűszerezve beszélt a mindenkit érintő fogalmakról, a fogantatástól kezdve, születésen, meghalásán keresztül a feltámadásig. Mindezt tíz pontba szedve, rendszerezve magyarázta, amelyeket most szeretnék röviden vázolni.

1. Eredetmítoszok. A világon lévő összes nép és összes kultúra, minden népcsoport, a bantu négerektől kezdve, a kínaiakon, az eszkimókon, a dél-amerikai inka indiánokon át, az ausztrál őslakosokig, minden nép rendelkezik eredetmítoszokkal, amelyek nagyon színesek, változók, de ezek mégis megegyeznek három dologban:

a) *Vagyunk* – Bár hajlamosak vagyunk kilépni a valóságból, gondolatban messze menni (pl. azt mondani, „*majd ha nyugdíjba megyek...*”), a Biblia sokszor rámutat a jelen pillanat fontosságára. MOST vagyunk, most dönts, most van a *most*, és az *itt* itt van, nem máshol.

b) *Jöttünk* – azaz létezésünk nem véletlen, van eredetünk. Érkeztél valahonnan, nem véletlenül vagy itt!

c) *Haladunk* – valami felé. Ami itt történik a *vagyunkban*, az fontos, és kihatással van arra, hogy merre haladunk.

2. Mi vagyok? Nem az a kérdés, hogy *ki* vagyok, hanem az, hogy *mi*? Állat vagy an-

gyal? A zsidóság egyik legrégebbi jelképe, a hétágú gyertyatartó, vagy másképpen a *menóra*, konkrétan rámutat arra, hogy hol helyezkedik el az ember. Első ága a *kőzeteket, ásványokat* jelképezi. Második ága a *növényeket*. Harmadik az *állatokat*. A negyedik, amely a hét ág közül a középen van, az *embert* jelképezi. Az ötödik az *angyalt*. A hatodik az *arkangyalokat* és a hetedik magát *Istent* jelképezi. A zsidó rabbik válasza arra a kérdésre, hogy mi az ember, az hogy „*Emberi élményeket átélő lény.*” Ezek vagyunk mi.

3. Létezés – A testünk önmagában nem él, csak kémiai anyagok összetevője, de miután Isten megformálta a testet, élet lelket lehelt belé. Így lesz az ember élő, érző lény. A lélek életet ad a testnek. Bár több nagy gondolkodó, tudós azt állította, hogy a lélek nem létezik. Csak funkciók, idegreakciók vannak. Viszont, ha valóban nem lenne lelkiünk, nem éreznénk sokszor azt, hogy fáj.

4. Fogantatás – Amikor két emberi sejt találkozik, hirtelen megjelenik egy teljes lélek is! Isten azonnal ad egy élő lelket, és ezzel létrejön egy új élet! Egy a *Talmudban* (zsidó tanítások gyűjteménye) levő történet szerint a fogantatás pillanatában az új lélek *igen-t* mond az életre. Ezek szerint mi is igent mondtunk Istennek a saját életünkre. Tekintsünk úgy reá!

5. A lélek belesimul a testbe. – 139. Zsoltár 13-18 versei erről a folyamatról szólnak: „*Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt. Csontjaim nem voltak elrejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. ...*” Az embrió érzi, hogy valami csodálatos dolog történik vele. Sajnos, a későbbi élete során elfelejti ezt, és már nem tud úgy tekinteni magára, mint Isten csodálatos alkotása. A születés a csecsemő számára egy trauma. Az addig jól ismert „*világból*” egy sötét alagúton keresztül átmegy egy másik, ismeretlen világba. Ezért sír a kisbaba.

6. Megszülettünk – Következik az élet. Elkezdjük élni azt az életet, amelyre már igent mondtunk. Ebben az életben még ott van a bizalom Isten iránt, aki az életet adta a számomra. Tudom, hogy Ő velem lesz. A legnagyobb tragédia, ami a lélekkel történhet, hogy elfelejti Istent. A *bukás*, az Istentől való elfordulás eredménye az, hogy elfelejti az eredetét. A testnek élek. Testté váltam, az diktál mindent. Néha-néha viszont megérinti a lelket egy ének, egy gondolat, egy esemény, amelyen keresztül Isten szól hozzám. Ismerős az érzés, a hang... és eszembe jut, hogy céllal jöttem a világba. Az, hogy a dolgokat, az Ő színe elé vigyük, hogy Róla beszéljünk... azaz megtérjünk, újjászülessünk. Életfeltétele az újjászületett léleknek az, hogy visszamegy a forráshoz, beszélget az „*Atyával*”, megkérdezi, hogy mit kell te-

gyen, mi a feladata, és követi az Ő szavát.

7. Halál – A lélek elszakad a testtől. 70-80 évvel azelőtt, a születéskor beleolvadt a testbe, most pedig elszakad a testtől. Ez az elszakadás nem mindig könnyű, általában fájdalmas. Egyik világból eltávolodom egy sötét alagúton keresztül egy másikba, ugyanúgy mint a születés pillanatában. „*Végül elszakad az ezüstkötél, összetörik az aranyophár, a korsó eltörik a forrásnál, és a kerék belezuhan a kútba.*” (Préd 12,6) De mi van utána?

8. Pokol. Mennysorság és pokol egyik sem hely, hanem állapot. Két dolog történhet a lélekkel, amikor meghal. Az egyik az, hogy *hazaérkezik*, mert a „*forrásnál*” volt, ismeri Istent, beszélgetett vele. A másik dolog pedig, ami a lélekkel történhet, hogy nem talál haza, mert nem kereste az Atyát, nem beszélgetett vele. Nem volt újjászületve, nem ébredt fel. Ez a lélek ég a szégyentől, mert nem tisztult meg, nem ment a forráshoz. Ez a *pokol*.

9. Mennysorság – A káté szerint, már most érzem szívemben az örökélet kezdetét, vagyis a felébredt lélek az imádságon, bűnbánaton keresztül már most közösségben lehet Istennel. A mennysorság szikrái, villanásai már most átélhetők, mert a *mennysorság* közösség Istennel.

10. Feltámadás – A lélek hazaérkezik, de vágyik újra megszületni, testben élni, de bűn nélkül. A feltámadáskor a test, a megdicsőült test támad fel, nem a lélek, hisz a lélek él. Új égnek és új földnek lehetünk a részesei, ha már ebben az életben felébredünk. Az egész emberi létezésnek van egy matematikája: ahol két születés (testi születés és újjászületés) ott csak egy halál van. Ahol viszont csak egy születés van (a testi), ott két halál van (az elszakadás és az örök égés). Az egész üdvtörténet leredukálható erre a matematikai egyenletre.

Az előadás után szünet következett, amikor kávé és pogácsa fogyasztása mellett alkalom adódott a közvetlen beszélgetésekre, ismerkedésre, és keresztyén könyvek vásárlására is. Szünet után kérdéseket lehetett feltenni az előadónak, illetve közzösen tovább boncolgatni a témát.

Az előadás témájának bezárása után a konferencián jelenlevő *Thököly Vajk* költő, *szilágyzóványi presbiter* egyik versével ajándékozta meg az egybegyűlteket, amely még ünnepélyesebbé tette az együttlétet.

Zárszóként a Presbiteri Szövetség elnöke, Kocsis-Feri Sándor megköszönte az előadók szolgálatát, a jelenlevők pénzbeli és bor adományát, amellyel hozzájárultak a közös ebédhez. Végül egy igeverssel zárta le a rendezvényt:

„*Ezért szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.*” (1Kor 15,58).

Kocsis-Feri Ella

„Az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk” (Jn.1,14)

Illés Jenő

SzRE PSZ elnöke

A Szatmári Református Egyházmege Presbiteri Szövetsége az „Élő ige” évében, 2024 szeptember 7-én tartotta ünnepélyes keretek között a szövetség őszi konferenciáját, melynek megnyitója a Szatmár-Láncos egyházközség temploma volt. Konferenciánkon részt vett 26 egyházközség presbitere és lelkésze, összesen 141-en, ezért Istennek legyen hála.

A nyitó áhítaton közösen vettünk részt a nőszövetséggel, az ifjúsággal és a kántorokkal, ahol **Nt. Dénes István Lukács**, egyházkerületi főjegyző hirdette Istennek ígését a János 21,1-14-ig versei alapján. Az igei tanítás a csodálatos halfogás történetéről szól, ahol a

tanítványok egész éjszakai fáradozása hiábavaló volt, de mikor Jézus szavára kivetették a hálót, az megtelt halakkal. Jézusnak a csodálatos halfogással az volt a célja, hogy tanítványai lelkében felébressze az emberhalászat iránti lelkesedést és hogy rámutasson arra, hogy nekünk kit kell követnünk, és ki az, akiért mindenről érdemes lemondanunk. Az emberhalászatnak egy nemesebb formája, az apostoli szolgálat. Hozzánk Jézus lelki vezetőink által szól.

Igehirdetés után **Nt. dr. Király Lajos**, egyházmegeyénk esperese megköszönte az igehirdetést és köszöntötte az egybegyűlteket.

Ezt követően a presbiterek előadást hallottak **Nt. Máthé Róbert**, vetési lelkipásztor előadásában a „*Kommunikáció és konfliktuskezelés a presbiteri szolgálatban*” címmel, amelyben a konfliktusok kezdeti szakaszában való orvoslásáról beszélt.

A második előadó **Kereszturi Sándor**

Zsolt lelkipásztor, aki a „*Presbiter szerepe a családban*” címmel tartott előadást. Isten hívó népe körében a családfő a lelki vezető szerepét tölti be. A presbiternek az a feladata, hogy Isten tisztelete a családban is megvalósuljon.

Isten tiszteletének három formáját különböztetjük meg: az imádkozást, az ige olvasását és ennek közösségben való gyakorlását.

A presbiter feladata a családban a Szentírás naponkénti olvasása, mert Isten az írott ígén keresztül szól hozzánk. A hívó ember számára a Szentírás útmutató az Istennek tetsző életvitelhez.

Végezetül Illés Jenő, presbiteri szövetségi elnök megköszöni az előadók fáradozását, valamint minden jelenlévőnek a megtisztelő részvételt. Ezek után mindenki szeretetvendégségen vett részt.

Áldás, békeség Istentől.

Szatmárnémeti, 2024 október 4.

„Mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra” (1 Tessz 5,18)

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége Nagyváradon tartotta a 2018-ban induló presbiterképzés utolsó, hatodik modulját 2024.szeptember 14-én.

Lakatos Nella

kerületi jegyző

A nyitó áhítatot **Nt. Herdean Gyöngyi**, Nagyvárad-Újvárosi egyházközség lelkipásztora tartotta Máté 21,23-27 versei alapján. Jézust a főpapok és vének kérdezik a hatalomról, amellyel bevonul a városba. Jézus visszakérdezéssel válaszol és tudni akarja, hogy János keresztsége mennyiből vagy emberektől való. Ezzel a kérdéssel hallgatásra kényszeríti ellenfeleit, akik megszegyenülnek, Jézus pedig méltósággal kerül ki a vitából. Jézus az, aki sohasem utasít el senkit, hanem megnyitja a hit útját és ezen az úton járva tanít, bátorít és az általa mutatott úton haladjunk mi is- fejezi be a lelkipásztor.

Tóth András, a szövetség kerületi elnökének köszöntő szavait követően **dr. Papp György**, a Kolozsvári Protestáns Teológia adjunktusa „A Királyhágómelléki Reformá-

tus Egyházkerület megalakulása” című előadásának meghallgatására került sor. Az előadás az egyházkerület megalakulását és az azt követő változást öleli fel és Straub (Rácz) Etelka, a Babes-Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Kar tanárának doktori dolgozatán alapszik.

A trianoni béke értelmében Magyarország területe egyharmadára csökkent és szétdarabolta a Magyarországi Református Egyházat is. A békeszerződés előtt

öt egyházkerülete volt Magyarországnak. A Tiszántúli egyházkerület négy részre szakadt, a partiumi és bánági része Romániához került.

A háború idején, amíg a román hadsereg megszállva tartotta a Tiszántúlt, az egyházközségek tartották a kapcsolatot a Debrecenben székelő püspöki hivatallal és a helyzetre való tekintettel, ideiglenesen rendkívüli intézőbizottságot állított fel az egyházkerület. A román hadsereg kivonulása után végérvénye-

sen román megszállás alá került Máramaros-Ugocsa, Szatmári, Nagybányai, Nagykárolyi, Érmelléki, Bihari, Nagyszalontai és Békés-Bánáti egyházmegyék és egyházi főhatóság nélkül maradtak. Az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke felajánlotta, hogy hajlandó „a megszállott területen levő egyházakban a főhatósági jogot a határ végleges rendezéséig ideiglenesen a tiszántúli püspök nevében gyakorolni”, amit elfogadott a egyházmegyei intézőbizottság. Az Erdélyi Református Egyházkerület igazgatótanácsa levélben kéri a hivatali korra nézve legidősebb esperest, Sulyok Istvánt, hogy részletes és átfogó kimutatást állítson össze az egyházmegye elmaradt állami járandóságairól és azt továbbítsa a többi esperesnek is, az adatokat küldje be Kolozsvárra Nagy Károly püspöknek, aki erre nem kapott megbízatást a tiszántúli kerülettől. Mivel több egyházmegye kéri az erdélyi püspök segítségét és kerületéhez való hovatartozást, az értesítette a román hivatalosságokat, a Vallás-és Közoktatásügyi Minisztérium kolozsvári Államtitkárságát, de szerintük a hovatartozás véglegesítését csak a teljes romániai egyház zsinati határozat tudja eldönteni.

Közben tárgyalások folynak egy ideiglenes püspökség megalakulásáról, majd felvetődik az önálló egyházkerület gondolata is. A zsinat 1920 szept. 29-én tartott ülésén hozott határozat értelmében felhatalmazza az Erdélyi Református Egyházkerületet, hogy gyakorolhassa jog-és hatáskörét a maga területén, a többi négy egyházkerület alkalmazza az eddigi vezetési formát. Erről a határozatról senki nem kapott hivatalos értesítést. Sulyok István esperes értekezletre hívta az egyházmegyék elnökségét, de csak a bihari, nagyszalontai és nagykárolyi elnökség képviseltetik magukat. Október 10-én a *Kálvinista Szemlében* megjelent zsinati határozat alapján Sulyok István megkezdte a tárgyalásokat egy új egyházkerület megszervezésére, amelynek eredményeként Őt bízzák meg ezzel a feladattal. Erről értesíti az erdélyi kerület püspökét is. 1920 decemberében megtartották az alakuló gyűlést, amiről Sulyok István értesíti Románia miniszterelnökét, Averescu tábornokot, és a kultuszminisztert, Octavian Goga költőt. A kultuszminiszter 1921 áprilisában válaszol és értesíti az esperest, hogy ideiglenesen megbízza a Tiszántúli Egyházkerületekhez tartozott egyházak adminisztrálásával. Több évi tárgyalás, egyeztetés után 1921 augusztus 16-ra alakuló

közgyűlést tartottak Váradon és megválasztották az egyházkerületi tisztviselőket. A közgyűlésen hozott határozat alapján Sulyok felterjeszti a kultuszminisztériumhoz, hogy önálló egyházkerület alakult *Királyhágómelléki Református Egyházkerület* elnevezés alatt és kéri a választások tudomásul vételét. Sok-sok memorandum, beadvány, kérelem, egyeztetés után 1926 március 26-án a kultuszminisztérium elfogadta Sulyok István püspökké választását, és ezt követően a kerület elnöksége 13 éven keresztül igyekezett a KRE végleges elismertetését elérni. Sok évi kérelmezés után II. Károly király 1939 november 20-án kiadott királyi dekrétumban elismerte az egyházkerületet. 1950-ben az új közigazgatási törvény, majd az ország megyékre való felosztása után a jelenleginek megfelelő 9 egyházmegyéje van a Királyhágómelléki Református Egyházkerületnek.

Hálával tartozunk a kerület egykori egyházi vezetőinek, hogy fáradhatatlan munkájuknak, Istenbe vetett hitüknek, erős akaratuknak és Isten irgalmának és kegyelmének köszönhetően megmaradhattunk szülőföldünkön.

Mindenért Istennek mondunk hálát és imádkozunk, hogy a jövő nyugodt, békes és együttélést hozzon!

Presbitertalálkozó volt Bogdándon

Bogdándon szervezték meg a Nagykárolyi Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének őszi találkozóját, melyre Domahidától Lelég az egyházmegye számos gyülekezetéből érkeztek presbiterek. A lelkigondozó gyülekezetéről hallhattak olyan előadást a presbiterek, melyet minden gyülekezeti tagnak érdemes lenne meghallgatnia.

A találkozó a templomban megtartott istentisztelettel kezdődött, melyen **Pataki Levente** helyi lelkipásztor hirdette Isten igéjét a Lk 15,1-7 igezakasz alapján. Az ige hirdető kiemelte: Jézus nem volt személyválogató. Minden embert egyformán elfogadott és mindenkiel szóba állt, aki fontosnak tartotta a vele való találkozást. Ám voltak és vannak, akik nem gondolják úgy, hogy nekik szükségük volna Krisztusra. Istennek azonban az a célja, hogy mindenkit megszólítson. Minden elveszett gyermekét szeretné megkeresni és hazahozni. Ez nem tetszett akkor sem és most sem sokaknak. Feltette a kérdést, hogy ma fontos-e nekünk őszintén az elveszettek megkeresése. Emlékeztetett arra, hogy az elmúlt 30 évben sokat változott az emberiség értékrendje. Ennek következtében ma már könnyen mondunk le embertársainkról. Könnyen

törünk pálcát mások felett. Isten szemében azonban senki sem selejt, neki mindenkire egyaránt szüksége van. Éppen ezért öröm és Isten iránti hála kell eltöltse a szívünket minden megtérő bűnös és mélységből visszatért felebarátunk esetén.

Az ige hirdetéssel összhangban a találkozóon elhangzott előadás is annak a fontosságára hívta fel a figyelmet, hogy a gyülekezeteknek olyan közösségi hálónak

kell lennie, amelyből nem szabad senkinek sem kiesnie vagy esetleg magányosnak éreznie magát.

Varga Zoltán türei (Kolozs megye) lelkipásztor felhívta a figyelmet arra, hogy különbséget kell tenni a gyülekezet lelkigondozása és a lelkigondozó gyülekezet fogalma között. A közösségeinkben olyan újfajta lelki betegségek jelennek meg, melyekről évtizedekkel ezelőtt nem nagyon hallottak az emberek. Régen, amikor jól működött társadalmi közösség, nem volt annyi pszichés beteg. A rítusoknak - melyek egyre inkább megszűnőben vannak - gyógyító hatásuk volt és van. A gyülekezetek akkor töltik be jól szerepüket, ha olyan lelkigondozói közösségek is egyben, ahol odafigyelnek egymásra és segítenek egymáson. A gyülekezeti lelkigondozás alkalmi lehetnek az istentiszteletek, a családlátogatások vagy a különböző bibliakörök. Ezeknek a találkozásoknak az alkalmával nem csupán a lelkipásztor, hanem a gyülekezeti tagok szerepe is, hogy az adott közösségben senki se érezze egyedül magát.

A találkozót megtisztelte jelenlétével **Tóth András**, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségének elnöke, aki a Jn 1,14 igeszakasszal köszöntötte az egybegyűlteket: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”

Elmondta: hiszi, hogy a találkozó témaválasztása és az előadó közreműködése hozzájárul ahhoz, hogy a résztvevők megajándékozottak legyenek református identitásunk erősödésében. „Isten végtelen szeretete maradjon mindannyiunkkal és adjon számunkra bölcs döntéseket!” – fogalmazta meg jókívánságát az egyházkerületi elnök, aki néhány szóban beszámolt az egyházkerületben jelenleg zajló presbiterválasztásról is.

A jelenlevőket **Almási Csaba** egyházmegyei Presbiteri Szövetség elnöke a Zsolttárok 118,26 igeverssel köszöntötte: „Áldott, aki jó az Úrnak nevében; áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok!”. Megköszönte a bogdándiaknak, hogy helyet biztosítottak ennek a jeles alkalomnak. Elmondta: hiszi azt, hogy nem jelentett nagy áldozatot eljönni a presbitereknek erre a találkozóra. Megköszönte azoknak a lelkészeknek a fáradtságát, akik elkísérték a presbiterüket. „Ahol a lelkész és a presbiterek együtt dolgoznak, az meg is látszik a gyülekezeteken” – fogalmazott. Minden leköszönő presbiternek megköszönte

áldozatos munkáját, és arra bízta őket, hogy legyenek aktív tagjai továbbra is közösségeiknek. Az új presbitereknek pedig áldást és jó munkát kívánt.

Az esemény résztvevői megbeszélték, hogy kit jelölnek az egyházmegyéből a jövő évi Presbiteri Szövetség díjra. A jelölés a magyargéresi Dari Sándorra esett, aki hűséggel szolgálja az egyházát. És ha

már a rítusokról volt szó az előadásban, megemlítésre került az is, hogy Magyaréresen ő az, aki a mai napig diktálja az éneket olyan egyházi szertartásokon, amikor orgona nélkül énekel a gyülekezet. Az esemény szeretetvendégséggel zárult.

Sebestyén Elek Előd,
médiareferens-lelkipásztor

Őszi konferencia az Érmellékben

Őszi konferenciáját tartotta az Érmelléki Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége a hegyközszentmiklósi református templomban, 2024. szeptember 29-én.

A megjelent közel 100 presbiternek és néhány lelkésznek **dr. Geréb Miklós** egyházmegyei missziói előadó, tóti lelkipásztor tartott áhítatot az Emberfia eljövételéről, a „Vigyázzatok és imádkozzatok!” feladatáról az evangéliumban lévő „kis apokalipszis” alapján (Mk 13,28-37). Mi, keresztyének, a végső időkről szóló dolgokat sokszor két véglet szerint kezeljük: vagy egyáltalán nem beszélünk róla, vagy csak arról beszélünk. Egyetlen feladatunk van: a „vigyázás”, azaz az ébrenlétben, öntudatos állapotban való örködés, őrzés, védekezés, ügyelés, óvatosság, összpontosítás. Egyházi szolgálatunk is vigyázás, örködés, azt csakis éber, azaz lelkesedéssel lehet elvégezni. Állandó készültségben kell lennünk, hogy ne érjen bennünket felkészületlenül a Völegény érkezése (lásd: tíz szűz példázata). Ehhez számunkra Krisztus „győzelmi tervet” is ad, gondoljunk a Jelenések könyvében olvasható több: „Aki győz...” kezdetű igehelyre. Az áhítatot nyitó és záró énekek is az éber szolgálatra buzdítottak: „Isten élő Lelke, jöjj!” (MRÉ 250); „Ébredj, alvó, hív a szöveget!” (MRÉ 416).

A köszöntések során először a házigazda, **Árus Csongor-László**, hegyközszentmiklósi lelkipásztor üdvözölte a megjelenteket.

Mészáros János, az Érmelléki Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnöke „A kegyelem harmatja” aznapi igéjével köszöntött mindenkit: „Mert mit használnál az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mt 16,26), megköszönve az igehirdető szolgálatát és a házigazda vendégszeretétét.

A testvérszervezetek képviselőiben először **Erdei Gábor**, a magyarországi Békési Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnökének igei köszöntése hangzott el: „Légy erős és bátor, és fogj hozzá! Ne félj, és ne rettegj, mert az Úristen, az én Istenem veled van, nem hagy cserben és nem hagy el, amíg ne nem fejezed mindazt a munkát...” (1Krn 28,20).

Vaszil István, a szomszédos Bihari Református Egyházmegye Presbiteri

Szövetségének elnöke pedig egy igével: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12), és Bódás János: „Ki van jelölve a helyed” című versének elszavalásával köszöntötte a konferenciát.

A konferencia fő részét képező előadását **Kánya Zsolt-Attila**, kémeri református lelkipásztor tartotta „Jöttem, láttam, győztem! Krisztus által megbízottak vagyunk” címmel. A Iulius Caesar római császárnak tulajdonított latin „Veni, vidi, vici” szállóigét már több formában parafrázták erőfitogtatásként a világ hatalmasai, ám az egyházban is használható aktivizáló modellként. „Jöttem”: míg régen a templomba jövő természetes, sőt kötelességszerű volt, ma már egyre nehezebb elérni, hogy az

emberek az egyházhoz jöjjenek. „Láttam”: ma a világ negatívan látja az egyházat; gyakran még az egyházon belül is „leírjuk” azt; a mai fiatalok már a szülők jó példáját is ritkán látják; a felnőttek pedig nem látják a jövőt. Erőteljesebben kellene az egyháznak láttatnia magát a világban: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16). „Győztem”: gyakran vesztesnek látjuk a keresztyénséget, pedig az ősegyház is

„hátrányból”, az üldöztetésből indult, mégis elhivatottsága révén növekedett és győzedelmeskedett; ne úgy hirdessük győztes voltunkat, mint a magukat egyedül üdvözítőnek tartó felekezetek, hiszen bennünket csak az evangélium hirdetése tesz győztesse; győztes egyház voltunkat pedig bátran és mosolyogva mutassuk fel a világnak.

A hozzászólásokat követően **Bara László**, az Érmelléki Református Egyház-megye esperese buzdított a folyamatban

lévó presbiterválasztáson való részvételre, illetve ajánlotta a *Sárospataki Református Teológiai Akadémia* többalkalmas presbiterképzését, melyet először az Érmelléki egyházmegyében kezdenek meg a következő év elején.

A konferencia a házigazda jóvoltából a helybeli kultúrházban megtartott szeretetvendégséggel zárult.

Oroszi Kálmán,

Kiskereki egyházközség lelkipásztora

„... Bőrért bőrt ad az ember, de az életéért mindent odaad” (Jób 2,4)

Sólyomkővár adott otthont a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségének az évi vezetőségi gyűlés megtartására 2024 október 5-6-án. A találkozón Arad és Temes egyházmegye elnökei igazoltan hiányoztak, a többi hét egyházmegye képviseltette magát.

Igei áhitattal vette kezdetét a tanácskozás, amit egyházkerületünk missziói előadó tanácsosa, **Nt. Ghitea-Szabó József-Levente**, Pelbárhida egyházközség lelkipásztora tartott Jób 2,4 verse alapján. Igehirdetésében párhuzamba állítja Jób szenvedéseit az aradi vértanúk szenvedéseivel. Jób is Istenfélő, feddhetetlen, szép családi életet él, gazdag és az Úr kedvét leli benne. A Sátán állítása szerint csak azért ilyen, mert Isten megáldotta, de ha elveszti gazdagságát akkor káromolná Őt. Isten megengedi a Sátánnak, hogy Jóbna mindenét elvegye, de ő továbbra sem vétkezik. Az ördög Jóbna mindenféle próbálkozásokkal kísérteti, félelemben tartja, a halált is kísérteti benne, de Jób kitartott hite mellett. Hasonlóan cselekedtek a vértanúk is, vállalták a halált, de nem adták fel hitüket, ragaszkodtak és hűségesek maradtak utolsó lehetőségükig Krisztushoz. Mi, presbiterek is kövessük Jób és a kivégzett hősök példáját, ne legyünk megalkuvók, maradjunk hűsé-

gesek a mi Urunkhoz, feladatunk mind fényben, mind boróban feltétel nélkül bízni benne. Ne felejtjük, hogy a szenvedés hátterében nem minden esetben a bűn áll. Isten azért enged meg szenvedést az életünkben, hogy megtisztítson és lelkileg megerősítsen bennünket-fejezi be igehirdetését a lelkipásztor.

Tóth András szövetségi elnök köszönti a megjelenteket, ismerteti a tanácskozás programját. Az elnök úr beszámol a szövetség évi munkájáról, tevékenységeiről, amit a megyei elnökök évi beszámolóik követtek. Megbeszéltük a jövő év tagsági díját megyei szinten (változatlan), az Órallók árát (változatlan), javaslat hangzott el a kerületi *Presbiteri Szolgálati Díjra* kitüntetett személyéről is.

Ebben az évben befejeződött a presbiteri képzés öt évre szóló tevékenysége, most a következő öt év tevékenységi programját állítják össze, aminek terveiről a missziói előadótanácsos számolt be.

Délután ellátogattunk a helyi római katolikus templomba, ahol **Augustin Albert**, helyi plébános mutatta be a templomot, a gyülekezetet, akik szlovák nemzetiségűek. A plébános is szlovák anya-

nyelvű, a gyulafehérvári papnevelőben tanult meg magyarul és több éven keresztül volt a település polgármestere is. A kívül-belül felújított templomban beszélt arról, hogy az osztrák-magyar monarchia idején telepítették be szlovák ajkúakkal a települést, akiknek a Bánffy család erdőkitermelés fejében területet, erdőt adományozott és akik a közeli üveggyárban munkálkodtak. Ezeknek az utódai ma is őrzik vallásukat, hagyományaik, anyanyelvüket.

Vacsora után zsoltárokat énekeltünk, versekkel megemlékeztünk az aradi vértanúk hősiességéről és szabad beszélgetések során osztottuk meg gondolatainkat egyházmegyei sikereiről, kudarcairól.

Eredményes találkozónak minősíthetjük a vezetőségi ülést, mert sikerült több időt fordítani a felmerülő kérdések megbeszélésére és együtt megkeresni ezekre a választ. Mindezt az Úr kegyelmének köszönhetjük, aki segítette és irányította az elnökünk gondolatát az ilyen találkozók megszervezésére. Köszönet és hála érte!

Lakatos Nella, kerületi jegyző

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség képzésének 5 évre szóló programtervezete

Fontosnak tartom, hogy az Egyházkerületünkben szolgálatot vállaló presbiterok a hétköznapi életben és a gyülekezeti szolgálatban egyaránt tudatosan bizonyítsák meg Krisztusba vetett hitüket. Egyfelől, tehát fontos a biztos és folyamatosan megújuló ismeret. Másfelől pedig szükség van a tevékeny világi munkatársakra az egyházi élet, a közösségek mindennapjainak szervezésében. A presbiter olyan nélkülözhetetlen kapocs a lelkipásztor és a gyülekezet, illetve a település tagjai között, mely nélkül nem lehet igazán hiteles és életszerű a szolgálatunk és a misszió. A lelkipásztorok egyre leterheltebbek, a szolgálatok egyre sokrétűbbek, így egyre sürgetőbb a hozzáértő és hitükben megerősödött munkatársak szolgálatba állítása.

Jelen képzési programjavaslat arra néz, hogy minél gyakorlatibb témákban tudjanak elmélyülni a résztvevők. Ezek által az alkalmak által segítséget szeretnénk adni a presbitereknek és lelkipásztoroknak abban, hogy milyen konkrét teendők lehetnek egy-egy aktuális probléma megoldásában.

Mindezek fényében az ajánlás tartalmaz közösségszervezési, ill. az egyház-község működtetésére és fenntartására vonatkozó alapismereteket; önismereti alkalmakat; hitet és hivatást erősítő, irányító mutató előadásokat.

Gyülekezeteink, presbiteriumaink erejét a közösség építésében és megerősítésében látom. Abban, hogy tanulni tudjunk egymástól és együtt tudjunk működni különböző ügyek mentén. Ennek az állandó párbeszéd erősítésnek és együttműködésnek a jegyében kérem az alkalmakat megszervezni. Tisztelettel kérem, hogy minél szélesebb körben szólítsák meg a presbitereket. Továbbá meggyőződésem, hogy törekednünk kell a fiatalabb nemzedék szolgálatba állítására is. Az idősebb és tapasztaltabb presbiterok számára fontos szempont

kell legyen, hogy felkészítsék a fiatalabb nemzedéket is a helytállásra.

A fentebb említettek fényében javaslataim az előttünk álló 5 esztendőre a következők:

Egyházkerületi Presbiteri Képzések:

1. Ifjú szívekben élek – az ifjúság helye, feladata, lehetőségei a gyülekezeti közösségben, presbiteriumban – Vékony Zsolt egyházkerületi ifjúsági előadó, illetve a MKT résztvevői, 2025. szeptember 20.

2. Gyülekezeti előjárók és szolgálattevők – egyházközség menedzselése presbiteri szemmel – Dénes István Lukács egyházkerületi főjegyző.

3. A közömbösség ellenszere: lelkesedés! – missziós lelkületű presbiter – Tapolyai Emőke klinikai és pasztorálpszichológus.

4. A presbiter felesége/ferje is presbiter? – együtt a szolgálatban.

5. Miért és hogyan olvassam a Bibliát? – élmény, táplálék, öröm – Acorn Alapítvány - Andy Oatridge.

Egyházkerületi Presbiteri konferenciák:

1. Nemzedékről nemzedékre – Szegi Máté somlyóújlaki református lelkipásztor, 2025. június 28.

2. Az adakozót szereti és megáldja az Isten! – adománygyűjtés – Farkas Zsolt egyházkerületi közgazgatási előadótanácsos, Salánki Lóránt egyházkerületi gazdasági előadótanácsos.

3. Életvédelem a Szentírás tanítása szerint – Visky István lelkipásztor

4. A szeretetszolgálat a misszió szavak nélkül is érthető nyelve – Ghitea-Szabó József Levente egyházkerületi diakóniai és missziói előadótanácsos.

5. Önismeret és vezetés – vezetőképzés – Marco de Leeuw van Weenen lelkipásztor, Tolnai Református Egyházmegeye missziói munkatársa.

Ghitea-Szabó József Levente
missziói és diakóniai előadótanácsos

Mert született néktek, ma a megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában...

(Lukács 2, 11)

Békés, boldog karácsonyt és lélekben gazdag új évet kívánok elnökségünk nevében!

Tóth András,
a KRE PSZ elnöke

Eseménynaptár 2025
Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség
2025. Március 1 - Közgyűlés
2025. Június 28 - Konferencia
2025. Szeptember 20 - Presbiterképzés
2025. Szeptember 27-28 - Súlyomkővár

Az Úr Isten vezessen mindannyiunkat az Ő általa kijelölt úton, és adjon számunkra bölcsességet terveink megvalósításában.

Tóth András, a KRE PSZ elnöke

Kiadja a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége

Megjelenik negyedévenként

Szerkesztő bizottság: Tóth András KRE PSZ - elnök
Keresztes Nóra Erika, Lakatos Nella - jegyző
(Elérhetőség/e-mail: tothandras19@yahoo.com)

Tördelés és nyomtatás: TEHNO-PRINT Zilah

ISSN 2501-6083

